

Nr 199.

Av herr **Mannerskantz m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om värnskatt för budgetåret 1940/41.*

Enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 185 med förslag till förordning om värnskatt för budgetåret 1940/41 skall den avsedda nya värnskatten helt uttagas i anslutning till inkomst- och förmögenhetsskatten. Avkastningen därav beräknas till cirka 268 miljoner kronor eller sålunda i runt tal 100 miljoner kronor mera än den för löpande budgetår utgående värnskatten. Med oförändrade grunder för den särskilda förmögenhetsskatten samt en uttagning med 120 procent av den i inkomst- och förmögenhetsskatten ingående bottenskatten för alla skattskyldiga skulle de direkta statliga skatterna för kommande budgetår — under förutsättning av oförändrat skatteunderlag — komma att uppgå till sammanlagt cirka 625 miljoner kronor.

Mot denna i och för sig utomordentligt höga skattebelastning synas i närvarande läge knappast några vägande erinringar kunna resas. Ju högre skattebelastningen blir, desto angelägnare måste det emellertid vara att tillse, att i de särskilda fallen konsekvenserna av densamma icke framstå såsom stötande eller obilliga. Så måste dock, med vårt sätt att se, bliva förhållandet exempelvis då summan av de direkta skatter, som uttagas av en och samma person, överstiger dennes faktiska inkomst. I lika lydande motioner I: 34 och II: 41 vid nästlidet års urtima riksdag hava vi i anledning av den då föreliggande värnskattpropositionen närmare angivit vår ståndpunkt till sagda spörsmål. Motionerna vunno visserligen icke riksdagens bifall; måhända av den anledningen att, såsom mången då utgick ifrån, det skulle vara fråga om en beskattning av engångsnatur. Den tankegång, som uppbar dessa motioner, har emellertid icke kunnat fränkännas berättigande; därom bära uttalanden, som från olika håll såväl inom som utom riksdagen kommit till uttryck, vittne. Då frågan om uttagande av en ny värnskatt nu aktualiserats och detta sannolikt icke för sista gången, synes spörsmålet om en viss övre gräns av skatteplikten, ställd i relation till den skattskyldiges inkomst, icke längre kunna undanskjutas. Den genom Kungl. Maj:ts proposition nr 186 föreslagna reduktionsregeln vid taxering till särskild förmögenhetsskatt kan nämligen, om än i vissa fall medförande

någon lättnad vid förmögenhetsbeskattningen, icke föranleda till annat ståndpunktstagande.

I anslutning till vad sålunda anförts och under åberopande av innehållet av motionerna I: 34 och II: 41 vid nästlidet års urtima riksdag tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att värnskatten enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 185 i förekommande fall reduceras så, att den tillsammans med övriga på grund av 1940 års taxering debiterade skatter till stat och kommun icke överstiger den skattskyldiges till inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade inkomst minskad med ortsavdraget.

Stockholm den 18 april 1940.

Axel Mannerskantz.

Lennart Bondeson.

William Nisser.

G. A. Björkman.